

Los tres jorns de la merleta

Fa longtemps longtemps, lo mes de genièr aviá pas que vint-e-uèch jorns.

Sénher Genièr èra solitari e rondinaire. L'i agradava pas d'ausir los aucèls cascalhar e se regalava de los atissar.

Quand la merleta blanca, qu'aimava pas brica, sortissiá en cèrca de pitaça, sénher Genièr fasiá levar de tempèstas de nèu per l'entrepachar.

Un jorn, la merleta li cridèt :

- Sénher Genièr, sètz aissable, podètz pas èsser un pauc mai cort e aver mens de jorns ?
- Impossible, me' n fisèron vint-e-uèch e cambiarai res. E descabrestèt los vents fregeluts del Nord.

L'annada seguenta, la merleta faguèt de provisions bèlas e se coconèt dins lo nis mofle del temps dels vint-e-uèch jorns de genièr.

A la fin del mes, l'aucèl sortiguèt del nis e comencèt de se trufar del sénher Genièr :
- Tralalalèra, tralalà, vos ai agut !
E prenguèt sa volada per anar quèrre de noiridura.

Genièr s'emmalicièt e se volguèt venjar.
Decidiguèt de raubar tres jorns a son fraire, sénher Febrièr, tròp ocupat a se desguisar per Carnaval per se n'avisar.

Los tres jorns següents, Genièr provoquèt una tempèsta terribla. Los arbres s'abausiguèron jol pes de la nèu fresca, las bèstias èran a cercar tota mena de refugis per s'aparar del freg.

La merleta blanca, per morir pas de freg, s'amaguèt dins una chiminèa en cèrca d'un pauc de calor.

Tres jorns mai tard, la tempèsta s'arrestèt e la merleta blanca sortiguèt de la chiminèa, mas... èra venguda tota negra en causa de la suèja.

Dempuèi aquel jorn, genièr compta trenta un jorns, febrìer n'a pas que vint-e-uèch e los merles an las plumas negras.